

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороколіта Артема Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 2 Закону України „Про встановлення додаткових гарантій щодо захисту прав громадян, які проживають на територіях проведення антитерористичної операції, та обмеження відповідальності підприємств – виконавців/виробників житлово-комунальних послуг у разі несвоєчасного здійснення платежів за спожиті енергетичні ресурси“, пункту 1 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 19, частини першої статті 274 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
18 травня 2021 року
№ 75-3(I)/2021

Справа № 3-70/2021(166/21)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого, доповідача,
Завгородньої Ірини Миколаївни,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороколіта Артема Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 2 Закону України „Про встановлення додаткових гарантій щодо захисту прав громадян, які проживають на територіях проведення антитерористичної операції, та обмеження відповідальності підприємств – виконавців/виробників житлово-комунальних послуг у разі несвоєчасного здійснення платежів за

спожиті енергетичні ресурси“ від 13 січня 2015 року № 85–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 84), пункту 1 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 19, частини першої статті 274 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Литвинова О.М. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Сороколіт А.П. із клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) статтю 2 Закону України „Про встановлення додаткових гарантій щодо захисту прав громадян, які проживають на територіях проведення антитерористичної операції, та обмеження відповідальності підприємств – виконавців/виробників житлово-комунальних послуг у разі несвоєчасного здійснення платежів за спожиті енергетичні ресурси“ від 13 січня 2015 року № 85–VIII (далі – Закон), пункт 1 частини четвертої, пункт 1 частини шостої статті 19, частину першу статті 274 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

У статті 2 Закону зазначено:

„Встановити мораторій на час, визначений у статті 1 цього Закону, на застосування примусової реалізації житла (житлових будинків, частин житлових будинків, квартир, кімнат у квартирах, кімнат, житлових секцій чи блоків у гуртожитках, інших жилих приміщень) громадян, визначених у статті 1 цього Закону.

Встановити мораторій на час, визначений у статті 1 цього Закону, на нарахування та стягнення пені та інших штрафних санкцій енергопостачальними компаніями у разі несвоєчасного здійснення платежів за спожиті енергетичні

ресурси підприємствами – виконавцями/виробниками житлово-комунальних послуг, що надають такі послуги у районі проведення антитерористичної операції“.

Відповідно до статті 19 Кодексу спрощене позовне провадження призначене для розгляду малозначних справ (пункт 1 частини четвертої); малозначними справами є справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб (пункт 1 частини шостої).

У частині першій статті 274 Кодексу вказано:

„1. У порядку спрощеного позовного провадження розглядаються справи:

1) малозначні справи;

2) що виникають з трудових відносин;

3) про надання судом дозволу на тимчасовий виїзд дитини за межі України тому з батьків, хто проживає окремо від дитини, у якого відсутня заборгованість зі сплати аліментів та якому відмовлено другим із батьків у наданні нотаріально посвідченої згоди на такий виїзд“.

Автор клопотання стверджує, що стаття 2 Закону не відповідає частинам першій, другій статті 8, частинам другій, третій статті 22, статті 48, пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України, а пункт 1 частини четвертої, пункт 1 частини шостої статті 19, частина перша статті 274 – частині другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 55 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в

остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56).

Автор клопотання просить Конституційний Суд України перевірити на відповідність Конституції України статтю 2 Закону. Однак в остаточному судовому рішенні в його справі оспорювана норма Закону не застосовувалась, тому Сороколіт А.П. не є суб'єктом права на конституційну скаргу з цього питання.

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду ухвалою від 2 вересня 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Сороколіта А.П. на рішення Приморського районного суду міста Маріуполя Донецької області від 27 лютого 2020 року та постанову Донецького апеляційного суду від 9 липня 2020 року. Конституційна скарга прийнята оператором поштового зв'язку 21 квітня

2021 року. Таким чином, Сороколіт А.П. пропустив строк подання конституційної скарги, але клопотання про поновлення пропущеного строку у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, не висловив.

З огляду на наведене Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України не вбачає підстав для поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, а також необхідності у її розгляді з мотивів суспільного інтересу.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороколіта Артема Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 2 Закону України „Про встановлення додаткових гарантій щодо захисту прав громадян, які проживають на територіях проведення антитерористичної операції, та обмеження відповідальності підприємств – виконавців/виробників житлово-комунальних послуг у разі несвоєчасного здійснення платежів за спожиті енергетичні ресурси“ від 13 січня 2015 року № 85–VIII, пункту 1 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 19, частини першої статті 274 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про

Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**